

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	7
Handhaving	8
Omgevingsrecht	9
Omgevingswet	9
Wabo	12
8.40- en 8.42-AMvB's	13
Natuurbescherming	14
Volksverzekeringen.....	16
Sociale zekerheid overig.....	20
Bestuursrecht overig	21
APV.....	21
AVG	22
Gemeentewet	23
Kansspelen	23
Open overheid	25
Standplaats.....	25
Vreemdelingenrecht.....	27
Asiel	27
Richtlijnen en verordeningen	31
Uitzetting	32

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 456

Grote kamer ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2294](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 1:2 lid 1, 5:2 lid 1, 5:46

BELANGHEBBENDE. BOETEBESLUIT. DERDEN. Derden kunnen belanghebbenden zijn bij besluiten waarbij een boete wordt opgelegd aan een ander. Of een verzoek om handhaving is gedaan, is daarbij niet van belang. Eerder bracht de staatsraad AG op 10-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5985](#), hierover een conclusie uit.

[...] 8. De wetgever heeft bij het opstellen van de afdeling waarin de bijzondere bepalingen over bestuursrechtelijke boetes staan, afdeling 5.4.1 van titel 5.4 van de Awb, geen artikelen opgenomen die gaan over de positie van derden bij boetebesluiten. In relatie tot boetebesluiten bevat de Awb dus geen bijzondere regeling over derden. De Afdeling gaat er daarom van uit dat de wetgever de algemene definitiebepalingen uit de Awb over belanghebbendheid bij een besluit van toepassing heeft gevonden.

De Afdeling neemt daarom als uitgangspunt dat de natuurlijke persoon of rechtspersoon moet voldoen aan de vereisten van artikel 1:2, eerste en derde lid, van de Awb om belanghebbende bij een boetebesluit te kunnen zijn. Of een natuurlijke persoon of een rechtspersoon een verzoek om handhaving heeft gedaan, is daarbij niet van belang. In zoverre volgt de Afdeling de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal niet.

Om ingeval van een rechtspersoon als belanghebbende te worden aangemerkt, is vereist dat hij als zijn algemene en collectieve belangen de doelen behartigt die (ook) verband houden met de naleving van de regelgeving waarvoor de boete is opgelegd. Daarnaast moet de rechtspersoon feitelijke werkzaamheden verrichten waaruit dat blijkt. Als de rechtspersoon voldoet aan de vereisten die het derde lid van artikel 1:2 van de Awb noemt, moet daarnaast worden bezien of hij ook voldoet aan die van het eerste lid. Ook een natuurlijke persoon moet daaraan voldoen om belanghebbende bij een besluit te zijn. Dat betekent dat is vereist dat de natuurlijke persoon of rechtspersoon een voldoende objectief, actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat rechtstreeks is betrokken bij het boetebesluit.

8.1. Een bestuurlijke boete is een bestraffende sanctie. Voor bestraffende sancties gelden in beginsel de waarborgen, zoals het recht op een eerlijk proces en het vermoeden van onschuld, uit onder meer het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten. Een bestraffende sanctie is in de Awb gedefinieerd als een bestuurlijke sanctie voor zover die beoogt leed toe te voegen aan de overtreder. Bij het toevoegen van leed zijn naast het belang van de overtreder in beginsel geen andere belangen rechtstreeks betrokken. De boete is echter een bestuurlijke sanctie, waarvoor geldt dat leedtoevoeging aan de overtreder veelal niet het enige doel is. Het boetebesluit kan ervoor zorgen dat de overtreding stopt of zich niet herhaalt en dat de regels ook daarna worden nageleefd. Zoals de staatsraad advocaat-generaal terecht opmerkt, heeft de bestuurlijke boete dus een tweeledig karakter.

In de regel zal een natuurlijke persoon of rechtspersoon als derde geen rechtstreeks belang hebben bij de leedtoevoeging aan de overtreder als gevolg van de opgelegde boete. De Afdeling volgt echter de staatsraad advocaat-generaal waar hij zegt dat de bestraffende aard van de bestuurlijke boete niet betekent dat derden daarbij nooit belanghebbende kunnen zijn. Het opleggen van een

bestraffende sanctie kan andere gevolgen hebben dan leedtoevoeging aan de overtreder, bijvoorbeeld gevolgen die te maken hebben met de gewenste beëindiging van de overtreding. Deze feitelijke gevolgen van het boetebesluit kunnen onder omstandigheden de belangen van (andere) natuurlijke of rechtspersonen raken, bijvoorbeeld als daarmee de arbeidsmarkt- of concurrentiepositie wordt beïnvloed. Een natuurlijke persoon of rechtspersoon kan daardoor een rechtsreeks belang hebben bij het beoogde effect van de opgelegde boete. Dit is het geval als zijn belang rechtstreeks wordt geraakt doordat een wettelijke norm waarvan de naleving wordt beoogd door de natuurlijke persoon of rechtspersoon, niet wordt nageleefd. De natuurlijke persoon of rechtspersoon kan belang hebben bij een doeltreffende, afschrikwekkende en evenredige handhaving van de desbetreffende norm. Voor dat standpunt vindt de Afdeling onder meer steun in de totstandkomingsgeschiedenis van de Awb. Daaruit blijkt dat de wetgever niet de bedoeling heeft gehad om derden altijd uit te sluiten bij boetebesluiten. In de toelichting bij titel 5.4 van de Awb staat namelijk dat weliswaar bij veel overtredingen waarvoor bestuurlijke boetes kunnen worden opgelegd, geen individuele burgers zijn aan te wijzen die rechtstreeks worden benadeeld, maar dat een rechtstreeks belang bij een boetebesluit onder omstandigheden, bijvoorbeeld, wel kan worden aangenomen voor de directe concurrent van de overtreder van mededingingsregels (zie Kamerstukken II, 29 702, nr. 3, blz. 129). [...]

Of er voldoende oorzakelijk verband bestaat tussen het besluit tot het opleggen van de boete en het betrokken belang van de derde, natuurlijke persoon of rechtspersoon, zal dus per geval moeten worden beoordeeld.

Als een derde, een natuurlijk persoon of een rechtspersoon, belanghebbende is bij het besluit tot boeteoplegging kan die zich ook uitlaten over de hoogte van de boete. Het is de rechter die bepaalt of de hoogte van de boete evenredig is (art. 5:46 Awb).

Consequenties

9. Zowel de staatsraad advocaat-generaal als de minister heeft erop gewezen dat deelname van derden als belanghebbende bij de procedure tot het opleggen van een boetebesluit onder de hiervoor geschetste voorwaarden, gevolgen kan hebben die op gespannen voet zouden kunnen staan met de waarborgen die een vermeende overtreder of beboete heeft op grond van de hiervoor genoemde internationale verdragen. Zo kan de rechtspositie van de (vermeende) overtreder onder druk komen te staan, bijvoorbeeld doordat een derde al bij het voornemen van het bestuursorgaan om een boete op te leggen aanspraak maakt op het volledige dossier waarin mogelijk gevoelige bedrijfsinformatie staat, of als niet onmiddellijk duidelijk is of een derde belanghebbende is bij een boete, of als een derde pas op een later tijdstip kennisneemt van de opgelegde boete en daartegen alsnog opkomt waarbij de mogelijkheid bestaat dat een hogere boete wordt opgelegd. Voor de oplossing van in ieder geval een deel van deze mogelijk onwenselijke gevolgen kan, zo nodig naar analogie, aansluiting worden gezocht bij bestaande regelingen in de Awb over beperkte kennisneming van stukken door een partij, de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding, de evenredigheid van de boete en algemene beginselen zoals dat niemand twee keer voor hetzelfde feit mag worden vervolgd of gestraft. De Afdeling geeft mee dat bij de toepassing van die regelingen het belang van de bescherming van de vermeende overtreder of de beboete zwaar weegt.

Terugkoppeling aan de wetgever

10. Het is aan de wetgever om te beoordelen of zij bepaalde gevolgen van het oordeel van de Afdeling over de toelating van derden bij procedures over boetebesluiten onwenselijk vindt. Als dat het geval is, is het ook aan haar om te bezien of en zo ja, op welke wijze die gevolgen kunnen worden beperkt of voorkomen. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) (“Derden kunnen belanghebbenden zijn bij boetebesluiten”) uitgebracht.

JnB 2026, 457

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2296](#)

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas.

Awb

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.22, 2.29

PROCESBELANG. Last onder dwangsom tegen verbouw en gebruik stallen zonder omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat appellanten geen belang hebben bij een inhoudelijke behandeling van hun hoger beroep. Bij uitspraak van heden, is de verleende tijdelijke omgevingsvergunning voor de inmiddels gerealiseerde verbouwing van de twee stallen voor opslagdoeleinden onherroepelijk geworden. Hoewel de omgevingsvergunning niet is verleend voor de plaatsing van de zonnepanelen, heeft deze omgevingsvergunning tot gevolg dat de zonnepanelen zonder omgevingsvergunning mogen worden geplaatst. In artikel 2.29 van het Bbl, dat geldt vanaf 1 januari 2024, zijn namelijk omgevingsplanactiviteiten met betrekking tot bouwactiviteiten opgenomen die altijd omgevingsvergunningvrij zijn, ongeacht welke regels verder in het omgevingsplan zijn opgenomen. Op grond van artikel 2.29, aanhef en onderdeel d, van het Bbl, mogen in dit geval de zonnepanelen zonder omgevingsvergunning op de daken van de stallen worden geplaatst. De belemmering daarvoor in artikel 2.22, eerste lid, van het Bbl doet zich hier niet voor. Dat betekent dat het college ook niet bevoegd is om handhavend op te treden tegen de geplaatste zonnepanelen.

JnB 2026, 458

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 15-04-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:1245](#)

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

Awb 7:11 lid 2

HEROVERWEGING. HERROEPING BESLUIT. I.c. slaagt de grond dat het college in strijd met artikel 7:11, tweede lid, van de Awb met het bestreden besluit geen inhoudelijk besluit op het handhavingsverzoek heeft genomen. Volgens vaste rechtspraak is het in strijd met artikel 7:11, tweede lid, van de Awb om een primair besluit te herroepen zonder een ander besluit daarvoor in de plaats te stellen, tenzij een vervangend besluit kan uitblijven. Het standpunt van het college dat de Afdeling in de door het college genoemde uitspraak van 18-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1330](#), is teruggekomen van deze vaste rechtspraak wordt niet gedeeld. In die uitspraak is enkel overwogen dat appellante in die zaak niet was benadeeld door de, in die zaak inmiddels voltooide, gesplitste besluitvorming. Het is eveneens vaste rechtspraak dat het nemen van een inhoudelijk besluit na herroeping van buitenbehandelingstelling deel uitmaakt van het besluit op bezwaar. Het college mocht in dit geval dus niet volstaan met het herroepen van de primaire beslissing en het uitstellen van een materieel nieuw besluit. Het college had eerst onderzoek moeten doen en vervolgens bij het nemen van een besluit op bezwaar ook inhoudelijk moeten beslissen op het handhavingsverzoek.

JnB 2026, 459

ABRS, 20-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2154](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:29

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

GEHEIMHOUDING. ZIENSWIJZE. WOB. I.c. wordt het verzoek van de minister tot beperkte kennisneming gedeeltelijk gerechtvaardigd geacht. Ten aanzien van de gelakte passage in zienswijze [...] van een betrokken ambtenaar wordt voorop gesteld dat een zienswijze een op de zaak betrekking hebbend stuk is waarin de opvatting van een belanghebbende over een door het bestuursorgaan te nemen besluit is opgenomen. De aard en betekenis van een zienswijze brengen mee dat deze in beginsel ongeschoond van de processtukken deel behoort uit te maken. Dat is echter anders als het gaat om informatie die direct samenhangt met informatie uit de stukken waarop het verzoek om openbaarmaking van appellant ziet. Het gaat in dit geval om een (juridische) onderbouwing van het standpunt van de belanghebbende in de zienswijze op de openbaarmaking. Het enkele feit dat in deze passage van de betrokken ambtenaar een motivering van de gedeeltelijke weigering van openbaarmaking van een Wob-stuk is gesuggereerd, terwijl de minister zoals hij heeft opgemerkt zijn besluit heeft gebaseerd op een andere motivering, betekent niet dat appellant in het geheel geen kennis mag nemen van deze passage. De passage ziet weliswaar op een Wob-stuk, maar een deel van deze informatie is opgenomen in het gedeelte van het Wob-stuk dat reeds openbaar is gemaakt en dat deel van de passage werpt geen licht op de inhoud van de gelakte informatie van het Wob-stuk. Dat deel van de passage maakt bovendien onderdeel uit van de totstandkoming van de besluitvorming op het Wob-verzoek van appellant, wat van belang is voor zijn procesvoering. Voor dit deel van de zienswijze wordt de beperkte kennisneming daarom niet gerechtvaardigd geacht.

JnB 2026, 460

ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2258](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Awb 6:6, 8:58

Wet natuurbescherming

GOEDE PROCESORDE. Afwijzing aanvraag natuurvergunning. I.c. wordt de Voortoets en het Expertoordeel niet bij de beoordeling van het hoger beroep betrokken, omdat de goede procesorde zich daartegen verzet. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de beoordeling of op grond van een voortoets kan worden uitgesloten dat het aangevraagde project significante gevolgen heeft, door het college moet worden verricht. Door het late tijdstip van indienen van de Voortoets had het college onvoldoende tijd om die beoordeling te verrichten. Ook is niet duidelijk waarom de maatschap niet eerder een voortoets heeft overgelegd. Ook voor het Expertoordeel geldt dat niet duidelijk is waarom dit niet eerder in de procedure is overgelegd. De inhoud van het Expertoordeel is complex en vereist deskundigheid om daar adequaat op te reageren. Dat was voor het college door het tijdstip van indienen van het stuk niet mogelijk.

JnB 2026, 461

ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2291](#)

college van burgemeester en wethouders van Terschelling.

Awb 7:15

PROCESKOSTEN (IN BEZWAAR). I.c. is overwogen dat de rechtbank de rechtsgevolgen van het bestreden besluit niet in stand heeft mogen laten. Dit heeft tot gevolg dat het college een nieuw besluit op bezwaar zal moeten nemen. In een procedure over een verleende omgevingsvergunning kan naar aanleiding van een daartegen gemaakt bezwaar alsnog worden afgeweken van het bestemmingsplan in het besluit op bezwaar zonder dat dit tot herroeping van het primaire besluit leidt. Dit is mogelijk gelet op de ruime herstel mogelijkheden die het college heeft in bezwaar. Het college zal in het nieuwe besluit op bezwaar nog moeten beslissen of het primaire besluit moet worden herroepen. Dit betekent ook dat het college in het nieuwe besluit op bezwaar moet beslissen over de vergoeding van de proceskosten in de bezwaarprocedure.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2026, 462

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2035](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, appellant sub 1.

Awb 3:4

Verordening (EU) 2019/1241

NADEELCOMPENSATIE. Intrekking verleende toestemmingen uitoefenen pulskorvisserij. I.c. wordt geoordeeld dat de minister niet heeft gehandeld in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb door bij de besluiten, waartegen nog beroep en hoger beroep liep, al een beslissing te nemen op de verzoeken tot nadeelcompensatie. In een geval als dit mag een bestuursorgaan beslissen over een verzoek om nadeelcompensatie een nader besluit te nemen. Dat is alleen anders als de benadeelde aannemelijk maakt dat het intrekkingbesluit onherstelbare schade tot gevolg heeft, in die zin dat de daardoor ontstane schade niet adequaat kan worden gecompenseerd door toekenning van compensatie of vergoeding op een later tijdstip. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 17-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2431](#). Die situatie doet zich in dit geval niet voor. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat door de inwerkingtreding van Verordening 2019/1241 de minister niet anders kon dan de vergunningen intrekken omdat het voortduren van de vergunningen in strijd met het in deze verordening opgenomen verbod op pulsvissen was. Daarnaast is van belang dat appellanten hun schade nog niet hebben onderbouwd zodat niet op voorhand duidelijk was dat zij recht zouden hebben op een zo hoog bedrag aan nadeelcompensatie dat het op een later moment beslissen over nadeelcompensatie hen onevenredig zou treffen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 463

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2039](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Europese Verordening (EG) nr. 1224/2009

Gemeenschappelijk Visserijbeleid (GVB)

HANDHAVING. PULSVISSEN. STRAFPUNTEN. PUNITIEVE SANCTIE. I.c. wordt geoordeeld dat de toekenning van punten aan appellanten niet is aan te merken als een punitieve sanctie.

Verwijzing naar ABRS, 13-06-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1226](#). Het enkele toekennen van deze punten hoeft niet te leiden tot een besluit tot schorsing of intrekking van een vergunning.

[...] 4. De Afdeling overweegt als volgt. In de uitspraak van 13 mei 2020 heeft de Afdeling verwogen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in het arrest Engel en anderen tegen Nederland van 8 juni 1976, (ECLI:CE:EHCR:1976:0608JUD000510071, §82) drie criteria heeft geformuleerd voor de bepaling of een sanctie punitief is. Het Hof van Justitie van de Europese Unie past deze criteria ook toe op het Unierecht (zie onder andere het arrest van het Hof van Justitie van 5 juni 2012, Bonda, ECLI:EU:C:2012:319, punten 36-45). Voor de vraag of een sanctie is gebaseerd op een criminal charge wordt getoetst aan de drie criteria die het EHRM in paragraaf 82 van het arrest van 8 juni 1976 heeft geformuleerd. Ten eerste is de classificatie van de overtreding naar nationaal recht van belang, ten tweede de aard van de overtreding - mede bezien in relatie tot het doel van de sanctie - en ten derde de aard en zwaarte van de sanctie. Deze criteria zijn niet cumulatief: het voldoen aan één van deze criteria kan in bepaalde gevallen reeds leiden tot de conclusie dat van een criminal charge sprake is. Daarnaast is mogelijk dat het tweede en derde criterium in samenhang bezien een dergelijke conclusie kunnen rechtvaardigen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1142](#), onder 6.1). Verder heeft de Afdeling in de uitspraak van 13 mei 2020 onder 7.2 overwogen dat het Gemeenschappelijk Visserijbeleid (GVB) tot doel heeft dat de visserij en aquacultuur ecologisch, economisch en sociaal duurzaam worden geëxploiteerd. Daarvoor zijn in het GVB instandhoudings- en beheersmaatregelen vastgesteld. Vissen in strijd met deze instandhoudings- en beheersmaatregelen wordt als een ernstige inbreuk op het GVB aangemerkt. Uit de preambule van de Europese Verordening (EG) nr. 1224/2009 (de Controleverordening) en de bepalingen in titel VIII 'Handhaving' kan het volgende worden afgeleid over de handhaving van schendingen van het GVB. De lidstaten moeten erop toezien dat de natuurlijke of rechtspersoon die verantwoordelijk is voor een ernstige inbreuk een administratieve sanctie opgelegd krijgt en/of strafrechtelijk wordt vervolgd overeenkomstig het nationale recht. Daarnaast geldt het puntensysteem, dat in de Controleverordening is uitgewerkt. Puntentoekenning is volgens de Europese wetgever dus iets dat naast een administratieve of strafrechtelijke sanctie bestaat. Het puntensysteem is een handhavingsinstrument ten behoeve van de naleving van de instandhoudings- en beheersmaatregelen. Met de toekenning van punten wordt beoogd de inbreuk op de instandhoudings- en beheersmaatregelen te beëindigen en verdere inbreuk te voorkomen. Niet is beoogd de overtreder te straffen of leed toe te voegen. Het feit dat aan de strafrechtelijke verdenking dezelfde feiten ten grondslag liggen als aan de puntentoekenning, maakt niet dat die laatste maatregel punitief wordt. Er bestaat daarnaast geen aanleiding om de toekenning alleen op basis van de zwaarte van de maatregel als een punitieve sanctie aan te merken, omdat de toekenning van punten geen directe gevolgen heeft gehad voor de vergunning.

4.1. De Afdeling ziet in hetgeen [appellanten] betoogt geen aanleiding voor een ander oordeel dan in de uitspraak van 13 juni 2020. De Afdeling betreft daarbij dat het enkele toekennen van deze punten

niet hoeft te leiden tot een besluit tot schorsing of intrekking van een vergunning. Onder die omstandigheden is de toekenning van punten aan [appellanten] niet aan te merken als een punitieve sanctie. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 464

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2296](#)

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.22, 2.29

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. VERGUNNINGVRIJ. PROCESBELANG. Last onder dwangsom wegens verbouwen en gebruiken stallen zonder omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat appellanten geen belang hebben bij een inhoudelijke behandeling van hun hoger beroep. Bij uitspraak van heden, is de verleende tijdelijke omgevingsvergunning voor de inmiddels gerealiseerde verbouwing van de twee stallen voor opslagdoeleinden onherroepelijk geworden. Hoewel de omgevingsvergunning niet is verleend voor de plaatsing van de zonnepanelen, heeft deze omgevingsvergunning tot gevolg dat de zonnepanelen zonder omgevingsvergunning mogen worden geplaatst. In artikel 2.29 van het Bbl, dat geldt vanaf 1 januari 2024, zijn namelijk omgevingsplanactiviteiten met betrekking tot bouwactiviteiten opgenomen die altijd omgevingsvergunningvrij zijn, ongeacht welke regels verder in het omgevingsplan zijn opgenomen. Op grond van artikel 2.29, aanhef en onderdeel d, van het Bbl, mogen in dit geval de zonnepanelen zonder omgevingsvergunning op de daken van de stallen worden geplaatst. De belemmering daarvoor in artikel 2.22, eerste lid, van het Bbl doet zich hier niet voor. Dat betekent dat het college ook niet bevoegd is om handhavend op te treden tegen de geplaatste zonnepanelen.

JnB 2026, 465

MK ABRS, 16-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2045](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:5 lid 1, bijlage 2 artikel 1

Omgevingswet (Ow) 3.8 lid 3

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.21 lid 1 onder a, onder b

OMGEVINGSWET. NATURA 2000-BEHEERPLAN. De Afdeling is van oordeel dat uit artikel 8:5, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 1 van bijlage 2 bij de Awb volgt dat alleen beroep openstaat tegen onderdelen van een beheerplan waarbij activiteiten op basis van een passende beoordeling als vergunningvrij geval zijn aangewezen als bedoeld in artikel 11.21, eerste lid, onder b, van het Bal. Door de aanwijzing in het beheerplan zijn deze activiteiten toegestaan als bedoeld in artikel 1, van bijlage 2, bij de Awb. Het voorgaande betekent dat geen beroep openstaat tegen onderdelen van een beheerplan waarin de instandhoudings- en

passende maatregelen zijn beschreven die nodig zijn voor het behalen van de instandhoudingsdoelstellingen in het Natura 2000-gebied. Ook staat geen beroep open tegen onderdelen van een beheerplan waarbij activiteiten op basis van een voortoets worden aangewezen als vergunningvrij geval als bedoeld in artikel 11.21, eerste lid, onder a, van het Bal. Activiteiten waarvan op basis van een voortoets is uitgesloten dat ze significante gevolgen hebben voor Natura 2000-gebieden zijn niet vergunningplichtig op grond van artikel 5.1, eerste lid, onder e, van de Omgevingswet. De beschrijving van deze activiteiten in een beheerplan heeft daarom niet tot gevolg dat de activiteiten daardoor zijn toegestaan, als bedoeld in artikel 1, van bijlage 2, van de Awb.

JnB 2026, 466

MK Rechtbank Midden-Nederland, 16-04-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:1576](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Dronten (het college), verweerder.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.33 lid 1 aanhef en onder a
Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving 8.97

OMGEVINGSWET. WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing intrekkingverzoek omgevingsvergunningen voor realiseren Windplan Groen en Windplan Blauw. De meest verstrekkende beroepsgrond houdt in dat op grond van het Unierecht een rechtstreekse verplichting voor het college bestaat om de verleende omgevingsvergunningen in te trekken. De Afdeling heeft in ABRS 18 september 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3745](#), een beoordelingskader gegeven voor heroverweging en intrekking van onherroepelijke omgevingsvergunningen in het licht van Unierecht. Dit beoordelingskader geldt voor omgevingsvergunningen waarin het bevoegde gezag bij zijn beoordeling is uitgegaan van de toen geldende windturbinebepalingen uit het Activiteitenbesluit, zoals ook is gebeurd bij de vergunningen voor Windplan Groen en Windplan Blauw. De Afdeling heeft het beoordelingskader bevestigd in ABRS 30-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1862](#). In wat eisers aanvoeren ziet de rechtbank geen aanleiding om uit te gaan van een ander beoordelingskader dan de Afdeling heeft gehanteerd. De conclusie is dat voor het college geen verplichting bestond om de onherroepelijke omgevingsvergunningen voor Windplan Groen en Windplan Blauw te heroverwegen of in te trekken.

JnB 2026, 467

Rechtbank Limburg, 09-04-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:3367](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Venlo, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.40 lid 2 onder b

beleidsregel 'intrekken omgevingsvergunning activiteiten bouwen en omgevingsplanactiviteiten Venlo 2024' (beleidsregel)

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. Intrekken van in 2021 verleende omgevingsvergunning voor realiseren woning. Verweerder was op grond van artikel 5.40, tweede lid, onder b, van de Ow bevoegd om de omgevingsvergunning in te trekken. Verweerder heeft een zwaarder gewicht mogen toekennen aan het algemeen belang en daarmee de omgevingsvergunning mogen intrekken. Niet is gebleken dat er een aanvang is gemaakt met de vergunde bouwactiviteiten en ook niet is gebleken dat dit binnen afzienbare

tijd nog zal gebeuren. De besluitvorming is in overeenstemming met de beleidsregel. Verweerder mocht op grond van de beleidsregel gebruik maken van zijn bevoegdheid om de omgevingsvergunning in te trekken.

JnB 2026, 468

MK Rechtbank Rotterdam, 03-04-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:4563](#)

college van burgemeester en wethouders van Zwijndrecht, het college.

Omgevingswet (Ow) 5.1, 2.22, 2.32, 16.55 lid 6, lid 7, 16.85

Omgevingsregeling 7.4 lid 1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0b lid 1 onder b

Zuid-Hollandse Omgevingsverordening (ZHOV)

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. Verlenen omgevingsvergunning zonnepark voor 25 jaar. Op grond van artikel 8.0b, eerste lid, onder b, van het Bkl zijn, voor zover een aanvraag om een omgevingsvergunning betrekking heeft op een buitenplanse omgevingsplanactiviteit, de regels van de ZHOV die zien op omgevingsplannen van toepassing. In dit geval is het project in strijd met artikel 7.43b, tweede lid, en artikel 7.43k van de ZHOV. Op verzoek van het college hebben gedeputeerde staten een ontheffing verleend. Op grond van artikel 16.85, eerste lid, van de Ow wordt voor de mogelijkheid van beroep een besluit tot het verlenen van een ontheffing op grond van artikel 2.32 van de Ow geacht deel uit te maken van het besluit waarover de regel waarvan ontheffing is verzocht, is gesteld. Geen rechtsregel schrijft voor dat het college moet motiveren waarom hij gebruikmaakt van een door hem aangevraagde provinciale ontheffing. Wel kan de rechtmatigheid van de verleende ontheffing in het kader van de procedure over de omgevingsvergunning worden getoetst. I.c. wordt geoordeeld dat gedeputeerde staten het besluit tot ontheffing voldoende hebben gemotiveerd. Het college kon de ontheffing mede aan de verleende omgevingsvergunning ten grondslag leggen. PARTICIPATIE. Op grond van artikel 1 van de “Lijst van bindende adviezen op basis van de Omgevingswet tevens lijst van voorafgaande verplichte participatie” van de gemeente Zwijndrecht geldt verplichte participatie bij een aanvraag om een buitenplanse omgevingsplanactiviteit. De wijze waarop of met wie die participatie moet plaatsvinden, staat niet in deze lijst. Dit betekent dat elke vorm van participatie voldoende is. I.c. is op de juiste wijze aan de verplichte participatie voldaan.

JnB 2026, 469

Rechtbank Midden-Nederland, 03-04-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:1314](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrechtse Heuvelrug, verweerder.

Omgevingswet

Omgevingsplan gemeente Utrechtse Heuvelrug 22.7

Nota Ruimte Kwaliteit (de welstandsnota)

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. WELSTANDEXCES. OVERTREDING. Last onder dwangsom wegens welstandsexces. Op het moment dat het college het besluit nam om aan eiseres de last onder dwangsom op te leggen, was het advies van de welstandscommissie drie-en-een-half jaar oud. Dit advies kon – ondanks dat ondertussen enige tijd was verstreken – aan de last onder dwangsom ten grondslag worden gelegd. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat het uiterlijk van de woning op het moment dat de last onder dwangsom aan haar

werd opgelegd zodanig was veranderd dat niet meer aan de in het welstandsadvies opgenomen criteria voor een welstandsexces werd voldaan. Er was sprake van een overtreding en het college was bevoegd de last onder dwangsom op te leggen. Geen bijzondere omstandigheden op grond waarvan had moeten worden afgezien van handhavend optreden. Dat aan de last is voldaan, is geen reden om de last onder dwangsom in te trekken. Omdat de last onder dwangsom is uitgewerkt, zullen er op grond daarvan geen dwangsommen meer verbeuren. De last onder dwangsom en het bestreden besluit hebben geen werking naar de toekomst.

JnB 2026, 470

MK Rechtbank Midden-Nederland, 26-03-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:1249](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder e, 16.53c lid 1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74b lid 1

OMGEVINGSWET. NATUURBESCHERMING. PASSENDE BEOORDELING. Weigering omgevingsvergunning Natura 2000-activiteit voor zeilactiviteiten en zeecontainers. I.c. is de natuurvergunning terecht geweigerd, omdat de effecten van het project niet passend zijn beoordeeld. De natuurtoets is onvoldoende om te kunnen concluderen dat de zekerheid is verkregen dat de natuurlijke kenmerken van het Natura 2000-gebied niet worden aangetast door het project. De beoordeling in de natuurtoets is niet op het project van eiser toegespitst. Niet is onderzocht wat de gevolgen zijn van het plaatsen van de zeecontainers voor de oppervlakte en de kwaliteit van het leefgebied van de beschermde vogels. Ook zijn de gevolgen van de toename van stikstofdepositie niet inzichtelijk gemaakt. Het maatschappelijk belang is geen onderdeel van het toetsingskader voor een natuurvergunning.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 471

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2295](#)

college van burgemeester en wethouders van Alphen-Chaam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. GRONDGEBONDEN BEDRIJF. Verlenen omgevingsvergunning bouwen loods. De centrale rechtsvraag is of de productie van het bedrijf Sedum Extra geheel of in overwegende mate afhankelijk is van het voortbrengend vermogen van de onbebouwde gronden behorend bij dit bedrijf. Een belangrijke feitelijke vraag hierbij is in hoeverre de teelt van de sedumplanten dan wel -matten op folie functioneel afhankelijk is van het voortbrengend vermogen van de onbebouwde gronden behorende bij Sedum Extra. Geoordeeld wordt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat sprake is van een grondgebonden bedrijf. Naar het oordeel van de Afdeling levert de geclusterde worteling in de ondergrond een essentiële bijdrage aan de productie van de beoogde sedummatten, wat betreft de productietijd, de kwaliteit, de oogstbaarheid en het groeivermogen van de sedummatten, dit laatste ook na plaatsing op de uiteindelijke (dak)locatie. In zoverre is de wijze van teelt op folie van de sedummatten door Sedum Extra dan ook functioneel

afhankelijk van het voortbrengend vermogen van de onbebouwde gronden behorende bij Sedum Extra. Aan deze constatering doet niet af dat de sedummatten eventueel ook op een andere wijze, zonder gebruikmaking van onbebouwde grond, kunnen worden geteeld. Van belang is of de sedummatten op de wijze zoals ze hier feitelijk worden geteeld profiteren van het voortbrengend vermogen van de onbebouwde grond. En dat is zo. Deze functionele afhankelijkheid is onder de gegeven omstandigheden zodanig dat moet worden geoordeeld dat de productie van het bedrijf Sedum Extra in overwegende mate afhankelijk is van het voortbrengend vermogen van de onbebouwde gronden behorend bij dit bedrijf.

JnB 2026, 472

MK ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2081](#)

college van burgemeester en wethouders van Ermelo.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.7

WABO. HANDHAVING. WERKTIJDEN. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE. Last onder dwangsom om zich te houden aan de vergunde werktijden. Geoordeeld wordt dat het college op basis van de verrichte belangenafweging heeft kunnen besluiten om last 5 op te leggen. De vraag of het college toereikend heeft gemotiveerd dat appellante sub 1 zich niet heeft gehouden aan de werktijden in de ontwerp-omgevingsvergunning van 30 oktober 2019, kan daarbij in het midden blijven. Het college was namelijk ook in het geval dat concreet zicht op legalisatie bestond, niet zonder meer verplicht om af te zien van handhavend optreden. Het college heeft uitdrukkelijk stilgestaan bij de verschillende belangen en heeft aan de hand van het evenredigheidsbeginsel beoordeeld of het van handhavend optreden moest afzien. Het college mocht daarbij doorslaggevend gewicht toekennen aan het belang van omwonenden bij beëindiging van de overtredingen, omdat zij als gevolg van de illegale activiteiten al jaren overlast ervaren.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Noord-Nederland, 10-04-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:1213](#);
- Rechtbank Oost-Brabant, 31-03-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:1989](#);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 14-04-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:2315](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 16-04-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:3638](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 473

ABRS, 22-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2026:2258](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 1

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. GOEDE PROCESORDE. PASSENDE BEOORDELING. Afwijzing aanvraag natuurvergunning. In de toelichting op de aangepaste aanvraag en de verschilberekening wordt de referentiesituatie die ontleend wordt aan de positieve weigering ingezet. Aan een positieve weigering kan echter geen referentiesituatie worden ontleend. Dat in dit geval geen sprake is van een positieve weigering op basis van intern salderen, maar op basis van een voortoets, betekent niet dat aan die positieve weigering wel een referentiesituatie kan worden ontleend. De rechtbank heeft daarom terecht, zij het op andere gronden, overwogen dat de toelichting op de aangepaste aanvraag en verschilberekening niet voldoen aan de eisen die aan een passende beoordeling worden gesteld en dat het college de aanvraag daarom terecht heeft afgewezen.

[...] Goede procesorde

[...] 4.2. De Afdeling betreft de Voortoets en het Expertoordeel niet bij de beoordeling van het hoger beroep, omdat de goede procesorde zich daartegen verzet. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de beoordeling of op grond van een voortoets kan worden uitgesloten dat het aangevraagde project significante gevolgen heeft, door het college moet worden verricht. Door het late tijdstip van indienen van de Voortoets had het college onvoldoende tijd om die beoordeling te verrichten. Ook is niet duidelijk waarom de maatschap niet eerder een voortoets heeft overgelegd. Het college heeft immers in het kader van het besluitvormingsproces aan de maatschap gevraagd om te onderbouwen waarom de stikstofdepositie die het project op zichzelf veroorzaakt geen significante gevolgen heeft. Ook voor het Expertoordeel, dat gedateerd is 20 januari 2025, geldt dat niet duidelijk is waarom dit niet eerder in de procedure is overgelegd. De inhoud van het Expertoordeel is complex en vereist deskundigheid om daar adequaat op te reageren. Dat was voor het college door het tijdstip van indienen van het stuk niet mogelijk.

[...] Passende beoordeling

7. De maatschap betoogt dat de rechtbank ten onrechte overweegt dat de toelichting bij de aangepaste aanvraag en de daarbij gevoegde AERIUS-berekeningen niet kunnen worden aangemerkt als passende beoordeling. In de toelichting zijn alle Natura 2000-gebieden binnen 25 kilometer betrokken en is vastgesteld dat, gezien de afstand tot de Natura 2000-gebieden, op voorhand kan worden uitgesloten dat er naast de invloed door stikstofdepositie nog andere schadelijke effecten kunnen optreden. Als stikstofdepositie het enige mogelijke effect is dan kan in een passende beoordeling worden volstaan met een verschilberekening waarin de stikstofdepositie door het project wordt afgezet tegen de stikstofdepositie die toegerekend kan worden aan de referentiesituatie. De rechtbank heeft dat niet onderkend en heeft ten onrechte overwogen dat een inzichtelijke en onderbouwde analyse op gebiedsniveau van de gevolgen van de aangevraagde situatie nodig is.

7.1. De Afdeling heeft onder 19.6 in de uitspraak van 28 mei 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2404](#) overwogen dat in een passende beoordeling voor een project dat geen andere gevolgen voor Natura 2000-gebieden heeft dan stikstofdepositie, en waarin intern salderen als mitigerende maatregel wordt ingezet, kan worden volstaan met een verschilberekening en een motivering van het college

wat betreft het additionaliteitsvereiste. Uit de passende beoordeling of verschilberekening moet dan wel blijken dat de beoogde situatie niet leidt tot meer of andere gevolgen dan de gevolgen van de mitigerende maatregel.

De Afdeling begrijpt overweging 5.3 in de uitspraak van de rechtbank zo dat de rechtbank van oordeel is dat een verschilberekening niet volstaat als passende beoordeling. Ook als met de inzet van de referentiesituatie als mitigerende maatregel sprake is van een afname van depositie, moeten volgens de rechtbank in de passende beoordeling de gevolgen van het project op een inzichtelijke en onderbouwde analyse per gebied in kaart worden gebracht. Dat oordeel is gelet op wat hiervoor staat niet juist, maar dat leidt niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. In de toelichting op de aangepaste aanvraag en de verschilberekening wordt namelijk de referentiesituatie die ontleend wordt aan de positieve weigering ingezet. Aan een positieve weigering kan echter, zoals het college terecht stelt, geen referentiesituatie worden ontleend (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 september 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4231](#), onder 6.1-6.2). Dat, zoals de maatschap stelt, in dit geval geen sprake is van een positieve weigering op basis van intern salderen, maar op basis van een voortoets, betekent anders dan zij veronderstelt, niet dat aan die positieve weigering wel een referentiesituatie kan worden ontleend. De rechtbank heeft daarom terecht, zij het op andere gronden, overwogen dat de toelichting op de aangepaste aanvraag en verschilberekening niet voldoen aan de eisen die aan een passende beoordeling worden gesteld en dat het college de aanvraag daarom terecht heeft afgewezen. [...]

JnB 2026, 474

MK Rechtbank Midden-Nederland, 26-03-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:1251](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Verdrag van Aarhus 9

Habitatrichtlijn 6 lid 2

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1, 7:1, 8:3 lid 1 aanhef en onder a

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.2 lid 2

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. PASSENDE MAATREGEL.

BESTRIJDINGSMIDDELEN. Afwijzing verzoek van Meten=Weten om gebruik van veertien stoffen in bestrijdingsmiddelen niet langer toe te staan in de provincie Utrecht. I.c. wordt geoordeeld dat het bezwaar van Meten=Weten tegen de afwijzing terecht niet-ontvankelijk is verklaard. Meten=Weten heeft verzocht om als passende maatregel bepaalde bestrijdingsmiddelen niet langer toe te staan en daarmee is verzocht om een algemeen verbindend voorschrift vast te stellen. Geen aanleiding wordt gezien voor het oordeel dat Meten=Weten op grond van het Verdrag van Aarhus buiten het kader van de Awb toegang tot de bestuursrechter moet krijgen om de gestelde niet naleving van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn aan de orde te kunnen stellen. Ook ziet de rechtbank geen aanleiding om prejudiciële vragen te stellen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2026, 475

CRvB, 02-04-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:423](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 1, 9 lid 1

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 5a

AOW. GEREГИSTREERD PARTNERSCHAP. NIET DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. Nu het gezamenlijk doen van belastingaangifte in geval van een geregistreerd partnerschap uit de wet voortvloeit, kan deze omstandigheid niet meewegen bij de vaststelling of al dan niet sprake is van duurzaam gescheiden leven.

4.3. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak voldoende besproken en gemotiveerd waarom in het geval van appellante geen sprake is van duurzaam gescheiden leven. De Raad ziet geen aanleiding hierover anders te oordelen en onderschrijft grotendeels de overwegingen waarop de rechtbank dit oordeel baseert.

4.4. De Raad volgt echter niet de overweging van de rechtbank ten aanzien van het doen van gezamenlijke belastingaangifte. Hiervoor is van belang dat in artikel 5a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awr [...] in samenhang met artikel 1.2 Wet IB [...] is bepaald dat de echtgenoot, en dus ook de geregistreerde partner, voor de belasting als partner wordt aangemerkt. [...] Dit is slechts anders als sprake is van een situatie als bedoeld in het vierde lid van artikel 5a van de Awr. Nu het gezamenlijk doen van belastingaangifte in geval van een geregistreerd partnerschap uit de wet voortvloeit, kan deze omstandigheid niet meewegen bij de vaststelling of al dan niet sprake is van duurzaam gescheiden leven. Dit doet er echter niet aan af dat, dat gelet op alle overige feiten en omstandigheden, in het onderhavige geval geen sprake is van duurzaam gescheiden leven. Hoewel geen twijfel bestaat aan de grote mate van zelfstandigheid en financiële onafhankelijkheid van appellante, kan dit niet tot een ander oordeel leiden.

JnB 2026, 476

CRvB, 02-04-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:419](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 17a, 24, 49

SvB-Beleidsregel SB 1407

AOW. NIET DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. De SvB heeft terecht de AOW-pensioenen van verzoekers herzien met een terugwerkende kracht van vijf jaar en het als gevolg van die herziening ten onrechte betaalde bedrag van hen teruggevorderd.

5.3. Tussen partijen is niet meer in geschil dat vanaf 1 januari 2019 geen sprake is van duurzaam gescheiden leven, nu verzoekers op zitting van de rechtbank hebben erkend dat zij in ieder geval vanaf die tijd samenleven. Het geschil in de hoofdzaak is beperkt tot de vraag of de SvB terecht het AOW-pensioen van verzoekers heeft herzien en de ten onrechte betaalde bedragen van hen heeft teruggevorderd. [...]

5.5. Verzoekers stellen, zo begrijpt de Raad, dat zij het formulier onderzoek woonsituatie van augustus 2013 op advies van hun accountant op deze wijze hebben ingevuld, om te kunnen voldoen aan de voorwaarden die de Belastingdienst hanteert ten aanzien van duurzaam gescheiden leven. Dit neemt echter niet weg dat verzoekers dat formulier niet naar waarheid hebben ingevuld.

Verzoekers hebben onjuiste informatie aan de Svb verstrekt en hierdoor hun inlichtingenplicht geschonden. De Svb heeft terecht het gedeelte van zijn beleidsregel SB 1407 over verlaging van de uitkering over perioden in het verleden van toepassing geacht dat betrekking heeft op in gevallen van schending van de inlichtingenplicht. Dit betekent dat de Svb terecht de AOW-pensioenen van verzoekers heeft herzien met een terugwerkende kracht van vijf jaar en het als gevolg van die herziening ten onrechte betaalde bedrag van hen teruggevorderd.

Beoordeling van het invorderingsbesluit

5.6. Verzoekers hebben aangevoerd dat zij het terug te vorderen bedrag niet kunnen terugbetalen en dat verzoekster door de inhouding op haar pensioen maandelijks geen geld meer overhoudt om van rond te komen. Vastgesteld wordt dat verzoekers voorafgaand aan het invorderingsbesluit niet hebben gereageerd op de verzoeken om informatie van de Svb om inzage te geven in hun financiële situatie. Ook in deze procedure hebben verzoekers hun stelling niet met stukken onderbouwd. De Raad zal het beroep tegen het invorderingsbesluit ongegrond verklaren.

5.7. In dit verband wordt ten overvloede opgemerkt dat de Svb zich op zitting bereid heeft verklaard om in het kader van het op gang brengen van de aflossing in het eerste jaar akkoord te gaan met een terugbetaling van € 100,- per maand. Verder is de Svb bereid om in het kader van een aflossingsregeling daarna de gezondheidstoestand van verzoekster te betrekken, onder de voorwaarde dat verzoekers alsnog volledige inzage geven in hun financiële situatie, waaronder het persoonlijke en zakelijke eigen vermogen en de liquide middelen.

JnB 2026, 477

MK CRvB, 09-04-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:421](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Verordening (EEG) 1408/71

Verordening (EEG) 574/72

Verordening (EG) 883/2004

Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België betreffende de toepassing der wederzijdse wetgeving op het punt van sociale verzekering van 29 augustus 1947, Stb. 1949/J 435, inwerkingtreding Trb. 1951/13 (NBV)

Algemene Ouderdomswet (AOW)

Besluit uitbreiding en beperking van de kring verzekerden volksverzekeringen van 3 mei 1989 (Stb. 1989, 164), geldig tot 1 januari 1999

Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1999 (Stb. 1998, 746), geldig vanaf 1 januari 1999

AOW. NIET-VERZEKERDE PERIODE I.V.M. NIET WONEN/WERKEN IN NEDERLAND.

AANVANGSLEEFTIJD. De Raad is net als de rechtbank van oordeel dat appellante op grond van de AOW en KB 164 en KB 746 in de periode van 22 april 1990 tot en met 9 december 2022 niet verzekerd is geweest. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4. De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht het bestreden besluit over de vaststelling van de niet-verzekerde periode en de aanvangsleeftijd in stand heeft gelaten. [...] De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt. [...]

4.1. De Raad is net als de rechtbank van oordeel dat appellante op grond van de AOW en KB 164 en KB 746 in de periode van 22 april 1990 tot en met 9 december 2022 niet verzekerd is geweest.

Tussen partijen is niet in geschil dat appellante vanaf 22 april 1990 in België woonde en niet in Nederland werkte. Appellante was dus niet op grond van wonen of werken verzekerd voor de AOW.

Appellante heeft een beroep gedaan op artikel 3 van KB 746 en artikel 3 van KB 164. Die bepalingen zijn echter niet van toepassing omdat de echtgenoot van appellante wel in dienst was van een Nederlandse publiekrechtelijke rechtspersoon in de periode waar het hier om gaat, maar niet buiten Nederland arbeid ten behoeve van die rechtspersoon verrichtte.

4.2. Appellante heeft verder een beroep gedaan op het NBV. De Raad is het eens met de rechtbank dat appellante zich niet op dit verdrag kan beroepen, omdat het in haar situatie niet van toepassing is. [...]

4.3. Appellante heeft ook een beroep gedaan op punt 2, onderdeel c, van bijlage VI van Verordening 1408/71, zoals die bepaling gold vanaf de inwerkingtreding van die verordening. Op grond van die bepaling werd de korting op het AOW-pensioen wegens niet-verzekerde jaren niet toegepast voor kalenderjaren die – kort gezegd – samenvallen met verzekeringstijdvakken die door de echtgenoot zijn vervuld en gedurende welke tijdvakken zij met elkaar waren gehuwd. Die bepaling was echter niet van toepassing in de periode waar het hier om gaat, omdat die al vervangen was door Bijlage VI, punt 2, onderdeel f, van Verordening 1408/71, zoals die bepaling gold vanaf 2 augustus 1989.7 Op grond daarvan kon – kort gezegd – de echtgenote van de verzekerde onder de in die bepaling genoemde omstandigheden zich vrijwillig verzekeren. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante in de periode waar het hier om gaat niet vrijwillig verzekerd is geweest voor de AOW.

4.4. Appellante heeft voorts gesteld – zo begrijpt de Raad – dat de Svb in strijd met artikel 87 van Verordening 883/2004 heeft gehandeld door haar niet voor te lichten over het niet meer van toepassing zijn van het NBV. In die omstandigheden blijft volgens haar het NBV onverkort gelden. Deze beroepsgrond slaagt niet. [...]

4.5. Het beroep van appellante op het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel slaagt niet. [...]

4.6. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en, zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen.[...] Verder is vereist dat de toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent echter niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan. Bij deze belangenafweging kan ook een rol spelen of de betrokkene op basis van de gewekte verwachtingen handelingen heeft verricht of nagelaten als gevolg waarvan hij schade heeft geleden of nadeel heeft ondervonden. [...]

4.8. [...] Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat het (nationale) vertrouwensbeginsel niet tot gevolg kan hebben dat iemand een behandeling geniet die in strijd is met duidelijke bepalingen van het Unierecht.[...] De Svb is dus niet bevoegd de verzekeringspositie van appellante anders vast te stellen dan uit het Unierecht voortvloeit.[...] Dit betekent dat het beroep op het vertrouwensbeginsel niet slaagt.

4.9. Appellante stelt dat de Svb de plicht had haar te informeren over de gevolgen van haar verhuizing in 1990 naar België. Zij had deze gevolgen dan mogelijk kunnen beperken. De Raad volgt appellante niet in die stelling, reeds omdat niet aannemelijk is dat de Svb toen op de hoogte was van de verhuizing van appellante. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het op de weg van appellante lag om zich te informeren over de gevolgen van de verhuizing naar België voor de opbouw van haar AOW-pensioen. Niet aannemelijk is dat appellante dat toen heeft gedaan. De gevolgen daarvan moeten voor rekening en risico van appellante worden gelaten.[...]

4.10. Appellante heeft met een beroep op het gelijkheidsbeginsel gesteld dat een bekende van haar door de SvB wel als verzekerd is aangemerkt over een periode waarin die persoon zich in een vergelijkbare situatie bevond als appellante in de periode waar het hier om gaat. Deze stelling van appellante slaagt niet.[...]

4.11. Appellante heeft tot slot gesteld dat de SvB ten onrechte geen verzekering heeft aangenomen over de periode van 19 mei 1972 tot en met 19 mei 1974 (aanvangsleeftijd). Deze beroepsgrond slaagt ook niet.[...]

5. Het hoger beroep slaagt dus niet. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat de vaststellingen in het pensioenoverzicht van 13 december 2022, dat appellante niet eerder dan vanaf 19 mei 1974 verzekerd is geweest voor de AOW en niet verzekerd voor die wet is geweest van 22 april 1990 en tot en met 9 december 2022, in stand blijven.

JnB 2026, 478

MK CRvB, 16-04-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:436](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Verordening (EEG) Nr. 1408/71 13, 14 bis

Algemene Ouderdomswet (AOW) 6, 17, 17a, 17c, 24

Boetebesluit socialezekerheidswetten 2

SvB-Beleidsregel SB 1407

AOW. LAGERE VASTSTELLING AOW-PENSIOEN OP 82% VAN HET MAXIMALE PENSIOEN I.V.M. WERK IN SPANJE GEDURENDE NEGEN JAREN. NIET-VERZEKERDE PERIODE. HERZIENING EN TERUGVORDERING. BOETE. De Raad is van oordeel dat de lagere vaststelling van het AOW-pensioen vanaf september 2023 naar 82% van het maximale AOW-pensioen, de herziening van het AOW-pensioen over de periode van september 2018 tot en met juli 2020, de terugvordering over die periode van € 5.369,87 aan AOW-pensioen en de boete van € 1.516,16 in stand blijven. Aangevallen uitspraken bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 479

MK CRvB, 09-04-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:414](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Jeugdwet (Jw)

Verordening jeugdhulp gemeente Groningen 2023 (de Verordening)

JEUGDWET. PGB-TARIEF. SOCIAAL NETWERK. TOEKENNING JEUGDHULP VAN 25 UUR PER WEEK. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen reden is om aan te nemen dat de later bekend geworden (medische) gegevens niet ook zien op de periode in geding. Ter zitting heeft het college daarom zijn standpunt over de omvang van de toegekende jeugdhulp over de periode van 1 september 2023 tot en met 29 februari 2024 niet langer gehandhaafd. Het college volgt appellant in zijn standpunt dat over die periode 32 uur per week jeugdhulp had moeten worden toegekend.

De gemeente Groningen hanteert als pgb-tarief voor deze jeugdhulp een uurloon van € 18,11. Appellant wil jeugdhulp inkopen bij zijn ouders. Niet valt in te zien dat een uurloon van € 18,11 voor hem niet toereikend is. Het hoger beroep slaagt niet voor zover het college het tarief voor het toegekende pgb heeft bepaald op € 18,11 per uur. De Raad voorziet zelf in de zaak. De Raad zal aan appellant over de periode van 1 september 2023 tot en met 29 februari 2024 een voorziening voor jeugdhulp, bestaande uit individuele begeleiding, toekennen voor 32 uur per week, in de vorm van een pgb, tegen een uurtarief van € 18,11.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2026, 480

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2303](#)

burgemeester van Apeldoorn.

Algemene plaatselijke verordening 2014 (APV) 1:6, 2:33A, 2:33E, 2:33F

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3 lid 1 onderdeel b, 7

Coffeeshopbeleid 2013 (Coffeeshopbeleid)

Aanwijzing Opiumwet

APV. BIBOB. COFFEESHOP. GEDOOGVERKLARING. VERGUNNING. INTREKKING.

ACHTERDEURPROBLEMATIEK. BEVOEGDHEID. I.c. was de burgemeester bevoegd om de vergunning alcoholvrij bedrijf en de gedoogverklaring in te trekken. De zogenoemde achterdeurproblematiek rechtvaardigt de stelselmatige overtredingen niet. Verwijzing naar **ABRS 07-09-2022**, [ECLI:NL:RVS:2022:2614](#). Coffeeshophouders worden geacht bekend te zijn met de achterdeurproblematiek en zij dienen daarmee rekening te houden bij de exploitatie van hun coffeeshop. De met het gedoogbeleid van coffeeshops samenhangende achterdeurproblematiek brengt bovendien niet noodzakelijkerwijs met zich dat de burgemeester in zijn beleid de bevoorrading van coffeeshops met softdrugs ook zou moeten gedogen. De burgemeester kan dus ook toezien op de bevoorrading van coffeeshops. Daarbij komt dat de achterdeurproblematiek geen rechtvaardiging vormt voor schending van de administratieve verplichting of de verplichting om een leidinggevende aanwezig te hebben in de coffeeshop. **EVENREDIGHEIDSTOETS. GEBONDEN BEVOEGDHEID.** In dit geval is de rechtbank ten onrechte tot de conclusie gekomen dat sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat toepassing van artikel 2:33F, tweede lid, van de APV, tot een onevenredige uitkomst leidt. Appellant sub 2 heeft aangevoerd dat de intrekkingen ertoe hebben geleid dat de coffeeshop is gesloten en dat de inkomsten daaruit zijn weggefallen. Deze omstandigheden zijn niet bijzonder, maar inherent aan het intrekken van een vergunning alcoholvrij bedrijf. Verwijzing naar **ABRS 21-01-2026**, [ECLI:NL:RVS:2026:334](#). Hoewel appellant sub 2 in hoger beroep een aantal financiële stukken heeft verstrekt, verschaffen deze onvoldoende objectieve duidelijkheid over zijn werkelijke financiële positie. Appellant sub 2 heeft met deze informatie ook niet voldoende inzichtelijk gemaakt dat sprake is van financiële problemen of van een dreigend faillissement en heeft ook niet onderbouwd dat het voor hem onmogelijk is om een andere bron van inkomsten te vinden. **DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID.** De burgemeester mocht op basis van de gemaakte belangenafweging tot de conclusie komen dat de intrekkingen geschikt, noodzakelijk en evenwichtig zijn.

JnB 2026, 481

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2250](#)

burgemeester van Den Haag.

Algemeen Plaatselijke Verordening voor de gemeente Den Haag (APV) 3:2

APV. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek sekswebsites. Voor het oordeel dat artikel 3:2 van de APV zodanig ruim moet worden uitgelegd, dat ook de websites kwalificeren als seksbedrijf, ziet de Afdeling geen aanleiding. Hoewel de tekst van artikel 3:2 van de APV zich niet verzet tegen het kwalificeren van de exploitatie van de websites als een seksbedrijf, is deze uitleg van artikel 3:2 van de APV niet in overeenstemming met de geschiedenis van de totstandkoming van het artikel. Diverse vergunningsvoorschriften, zoals sluitingstijden en hygiënemaatregelen, zijn toegesneden op fysieke locaties. Dat die vereisten moeilijk zijn toe te passen op deze websites, is een duidelijke aanwijzing voor de conclusie dat niet beoogd is de exploitatie van de websites aan de vergunningplicht van artikel 3:3 van de APV te onderwerpen. De burgemeester heeft het handhavingsverzoek terecht afgewezen.

AVG

JnB 2026, 482

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 09-04-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:2742](#)

deken van de Orde van Advocaten Zeeland-West-Brabant.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 23, eerste lid, onder g

Uitvoeringswet AVG (UAVG) 41 lid 1

AVG. Gedeeltelijke afwijzing inzageverzoek persoonlijke dossier bij Orde van Advocaten. I.c. wordt geoordeeld dat het inzagerecht door een deken van een Orde van Advocaten in beginsel mag worden beperkt ten aanzien van klacht- en signaaldossiers. Op grond van vaste rechtspraak moet wel gemotiveerd worden dat die beperking noodzakelijk en evenredig is. Verwijzing naar uitspraken ABRS, 01-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:394](#) (r.o. 8.4), en rechtbank Oost-Brabant, 28-05-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2398](#) (r.o. 5.4). Voor een succesvol beroep op een weigeringsgrond in de zin van artikel 41 van de UAVG moet de deken concreet aangeven welk verbonden belang wordt geschonden door honorering van het betrokken verzoek om inzage in persoonsgegevens. Een algemene verwijzing naar een weigeringsgrond volstaat niet. De deken heeft voldoende gemotiveerd dat de beperking van het inzagerecht ten aanzien van de klacht- en signaaldossiers in dit geval noodzakelijk en evenredig is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB 2026, 483

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2268](#)

burgemeester van Valkenswaard.

Gemeentewet 175

GEMEENTEWET. NOODBEVEL. BEVOEGDHEID. Bevel om woning met onmiddellijke ingang fysiek en zichtbaar te sluiten en gesloten te houden i.v.m. autobranden. Hoewel aan een advies van een officier van justitie en de politie in het kader van de bescherming van de openbare orde en het woon- en leefklimaat zwaarwegend gewicht mag worden toegekend, moet de burgemeester een eigen, zorgvuldig voorbereide en draagkrachtig gemotiveerde afweging maken. Verwijzing naar ABRS 15-12-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2838](#). I.c. was de burgemeester niet bevoegd om het noodbevel te geven. De burgemeester heeft zich redelijkerwijs niet op het standpunt kunnen stellen dat sprake was van ernstige vrees voor het ontstaan van ernstige wanordelijkheden als bedoeld in artikel 175, eerste lid, van de Gemeentewet. Het had op de weg van de burgemeester gelegen om te motiveren hoe ondanks de aangegeven omstandigheden, in het bijzonder het tijdsverloop sinds de brandstichtingen, nog steeds sprake was een dusdanige acute situatie dat een noodbevel gerechtvaardigd was. Met name had het op de weg van de burgemeester gelegen om nadere informatie in te winnen over de concrete dreiging en het risico dat zou worden gelopen als appellante na dat tijdsverloop weer zou terugkeren naar de woning. Nu de burgemeester dit niet heeft gedaan, is de noodzaak voor het bevel niet onderbouwd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Kansspelen

JnB 2026, 484

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2287](#)

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (Ksa).

EVRM 10

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 16, 52

Wet op de kansspelen 4a lid 2, 35

Besluit kansspelen op afstand 1.1, 4.2 lid 5, 4.34 lid 1

KANSSPELEN. DWANGSOM. RECLAME. I.c. mocht de Ksa Holland Casino een last onder dwangsom opleggen voor het maken van reclame. Holland Casino heeft een vergunning voor het aanbieden van online kansspelen. Deze biedt zij aan op de kansspelinterface van haar website, www.hollandcasino.nl. Op deze kansspelinterface zijn navigatieknoppen, ofwel hyperlinks, geplaatst met de tekst "vestigingen" en "restaurants". Deze hyperlinks leiden de consument naar de website van de fysieke vestigingen en restaurants van Holland Casino, waarop onder meer informatie te vinden is over activiteiten en acties aldaar. I.c. wordt geoordeeld dat de hyperlinks die doorverwijzen naar de fysieke vestigingen van casino's moeten worden aangemerkt als het maken van reclame voor andere vergunde kansspelen dan kansspelen op grond van de vergunning kansspelen op afstand. Verwijzing naar ABRS 22-01-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:169](#), onder 6.1. Hoewel Holland Casino stelt dat geen sprake is

van hyperlinks, maar van navigatieknoppen, is het gevolg gelijk. Namelijk dat de consument door erop te klikken naar de pagina met de vestigingen van Holland Casino wordt geleid.

JnB 2026, 485

MK ABRs, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2302](#)

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (Ksa).

Wet op de kansspelen (Wok) 1, 35a

Burgerlijk Wetboek Boek 2, 377, 380

Boetebeleidsregels voor het aanbieden van kansspelen op afstand zonder vergunning,

Kansspelautoriteit van 1 oktober 2021 (Beleidsregels)

KANSSPELEN. BOETE. OVERTREDING. WEBSITE GERICHT OP NEDERLAND. Opleggen boete van € 12.640.000,00 wegens online aanbieden kansspelen zonder vergunning. Als het voor een consument uit Nederland mogelijk is om door middel van een mede op Nederland gerichte website deel te nemen aan een onlinekansspel, is artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok overtreden, zonder dat daarvoor vereist is dat het moet gaan om een actieve gerichtheid. Bij de beoordeling of sprake is van een op Nederland gerichte website mogen objectieve aanwijzingen, zoals bereikbaarheid via een Nederlands IP-adres, een Nederlandse betaalmethode, dat Nederland niet was opgenomen in de lijst van landen waarvoor geen account kon worden aangemaakt, worden betrokken.

I.c. was de website blijkens haar inrichting mede gericht op de Nederlandse markt. Het feit dat het mogelijk was om vanuit Nederland met de euro te betalen, is een relevante omstandigheid bij de beoordeling of sprake is van mede gerichtheid op de Nederlandse markt. De stelling dat appellante niet de wil zou hebben gehad om de Nederlandse spelers te bereiken, slaagt niet. Het had op de weg van appellante gelegen om ervoor te zorgen dat de Nederlandse speler geen toegang had tot de website, wat zij heeft nagelaten.

BOETEMAXIMUM. Geen aanknopingspunten om te oordelen dat de Ksa zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat in artikel 35a, derde lid, van de Wok met het begrip netto-omzet de totale en dus wereldwijde omzet van de onderneming wordt bedoeld. **BOETEBELEIDSREGELS. EVENREDIGHEID. BOETEVERHOGENDE OMSTANDIGHEDEN.** De Boetebeleidsregels, voor het vaststellen van de basisboete, zijn niet onredelijk. De Ksa heeft op goede gronden recidive als boeteverhogende omstandigheid aangemerkt. Er zijn geen aanknopingspunten dat de boete in het geval van appellante onevenredig is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2026, 486

Rechtbank Oost-Brabant, 10-04-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:2284](#)

deken van de Orde van Advocaten Midden-Nederland, de deken.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:1 lid 1 onder a

Wet open overheid (Woo) 2.2 lid 14.2 lid 1

WOO. VERZOEK. DEKENBERAAD. BESTUURSORGAAN. DOORZENDPLICHT. Afwijzing

verzoek om openbaarmaking van informatie. I.c. wordt geoordeeld dat het dekenberaad een orgaan is van de Nederlandse orde van advocaten en een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb en daarmee een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 2.2., eerste lid, aanhef en onder b, van de Woo. Aangezien de deken zich op het standpunt stelt dat de gevraagde informatie niet onder haar maar onder het dekenberaad berust, heeft zij ten onrechte geen toepassing gegeven aan de op haar rustende doorzendplicht als neergelegd in artikel 4.2., tweede lid, van de Woo.

[Naar inhoudsopgave](#)

Standplaats

JnB 2026, 487

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2305](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Dienstenrichtlijn 11, 12

Dienstenwet 33

Algemene Plaatselijke Verordening Groningen 2021

STANDPLAATS. SCHAARSE VERGUNNING. Omzetten van aan Vishandel JP verleende standplaatsvergunning voor onbepaalde naar bepaalde tijd. I.c. wordt geoordeeld dat fysieke en/of beleidsmatige schaarste van het aanbod aan standplaatsen niet aannemelijk is gemaakt. FYSIEKE SCHAARSTE. Bij het beoordelen van de schaarste gaat het niet om het aantal locaties dat qua kenmerken gelijkwaardig is aan de specifieke standplaats van Vishandel JP, maar om het aantal locaties dat geschikt is voor een standplaats. Het doel is immers te waarborgen dat andere dienstverleners de mogelijkheid hebben de betreffende activiteit te verrichten. Omdat i.c. geen zicht bestaat hoeveel locaties op het bedrijventerrein geschikt zijn voor een standplaats, kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een fysieke beperking van het aantal beschikbare plaatsen. BELEIDSMATIGE SCHAARSTE. Planologische beperkingen zijn kenmerkend voor de vaststelling van een bestemmingsplan en daarmee worden geen schaarse rechten toebedeeld. Dat bij de beoordeling van een aanvraag vooraf niet zeker is of een vergunning wordt verleend, maakt niet dat daarmee schaarste is gegeven. Een dergelijke beoordeling is inherent aan het stelsel van ruimtelijke ordening. Het voorgaande geldt dus ook als er, zoals in dit geval, om redenen van ruimtelijke ordening terughoudend wordt omgegaan met het verlenen van vergunningen. Omdat i.c. niet is gebleken dat het aantal te verlenen vergunningen beleidsmatig is beperkt, is er geen sprake van beleidsmatige schaarste.

[...] 9.2. Volgens Vishandel JP is er in dit geval geen sprake van een schaarse vergunning, omdat - kort gezegd - niet is gebleken dat het aanbod beperkt is. De Afdeling is het daarmee eens. Dit licht zij hieronder toe.

9.3. Het college stelt zich op het standpunt dat er sprake is van een combinatie van fysieke en beleidsmatige schaarste. Over de fysieke aspecten van de gestelde schaarste heeft de rechtbank overwogen dat het college, vanwege de unieke kenmerken van de standplaats, niet hoefde uit te gaan van (potentieel) gelijkwaardig aanbod in de omgeving. Deze overweging volgt de Afdeling niet. Anders dan de rechtbank tot uitgangspunt heeft genomen, gaat het bij het beoordelen van de schaarste namelijk niet om het aantal locaties dat qua kenmerken gelijkwaardig is aan de specifieke standplaats van Vishandel JP, maar om het aantal locaties dat geschikt is voor een standplaats. Het doel is immers te waarborgen dat andere dienstverleners de mogelijkheid hebben de betreffende activiteit te verrichten. In dit geval heeft het college op de zitting bij de Afdeling toegelicht dat niet van tevoren is bekeken welke andere locaties geschikt zijn voor een standplaats. Dat wordt pas bekeken op het moment dat er een standplaatsvergunning voor dit gebied is aangevraagd, wat nog niet is voorgekomen. De Afdeling leidt uit deze toelichting af dat het college niet in kaart heeft gebracht hoeveel locaties op het bedrijventerrein geschikt zijn voor een standplaats. Omdat daar geen zicht op bestaat, kan naar het oordeel van de Afdeling niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een fysieke beperking van het aantal beschikbare plaatsen. Fysieke schaarste aan de aanbodbkant is daarmee niet aannemelijk gemaakt.

9.4. Over de beleidsmatige aspecten van de schaarste heeft de rechtbank overwogen dat alternatieve standplaatsen afhankelijk zijn van een ruimtelijke afweging, terwijl de locatie van Vishandel JP al is aangewezen als standplaats. Het college heeft hierover in zijn verweerschrift toegelicht dat op grond van de Algemene Plaatselijke Verordening Groningen 2021 en de geldende bestemmingsplannen, een afzonderlijke ruimtelijke toets moet plaatsvinden bij elke aanvraag voor een standplaats op het bedrijventerrein. Hoewel er geen maximum geldt voor het aantal vergunningen voor standplaatsen, is er volgens het college sprake van een beperkt aanbod omdat in de praktijk terughoudend wordt omgegaan met het toewijzen van nieuwe standplaatsen. De Afdeling volgt niet dat er daarom sprake is van beleidsmatige schaarste. Zoals zij in haar uitspraak van 17 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2914](#), r.o. 8.2, heeft overwogen, zijn planologische beperkingen kenmerkend voor de vaststelling van een bestemmingsplan en worden daarmee geen schaarse rechten toebedeeld. Dat bij de beoordeling van een aanvraag vooraf niet zeker is of een vergunning wordt verleend, maakt niet dat daarmee schaarste is gegeven. Een dergelijke beoordeling is inherent aan het stelsel van ruimtelijke ordening. Het voorgaande geldt dus ook als er, zoals in dit geval, om redenen van ruimtelijke ordening terughoudend wordt omgegaan met het verlenen van vergunningen. Omdat niet is gebleken dat het aantal te verlenen vergunningen beleidsmatig is beperkt, is er naar het oordeel van de Afdeling geen sprake van beleidsmatige schaarste.

9.5. Gelet op het bovenstaande, is de Afdeling van oordeel dat fysieke en/of beleidsmatige schaarste van het aanbod aan standplaatsen niet aannemelijk is gemaakt. Daarmee is in beginsel ook geen sprake van een schaarse vergunning. Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat in dit geval sprake is van zodanige vraag, dat al op voorhand evident is dat het aantal beschikbare plaatsen onvoldoende is om in die vraag te voorzien. Daarom is de rechtbank onterecht tot het oordeel gekomen dat er sprake is van een schaarse vergunning en dat het college om die reden de vergunning van Vishandel JP voor onbepaalde tijd in een vergunning voor bepaalde tijd heeft mogen omzetten.

9.6. Het betoog slaagt. De Afdeling komt daardoor niet meer toe aan de inhoudelijke beoordeling van de beroepsgrond van Vishandel JP over het door het college verlenen van terugwerkende kracht aan zijn besluit. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 488

MK ABRS, 20-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2133](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30 lid 1

ASIEL. Dublin Bulgarije. Interstatelijk vertrouwensbeginsel en Turkse asielzoekers in Bulgarije. De rechtbank heeft op basis van het AIDA-rapport niet kunnen concluderen dat de minister niet zonder nader onderzoek en zonder nadere motivering voor betrokkene mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Bulgarije.

Hoger beroep over het interstatelijk vertrouwensbeginsel en Turkse asielzoekers in Bulgarije

4. De minister betoogt allereerst terecht dat, ook indien de wijze waarop de Bulgaarse autoriteiten de verzoeken van Turkse asielzoekers beoordelen systematische gebreken vertoont, binnen het nationale rechtsstelsel in Bulgarije effectieve bescherming kan worden gezocht. In dat kader wijst de minister terecht op de uitspraak van de Afdeling van 12 juni 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2359](#), onder 6.2, waaruit volgt dat op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel het uitgangspunt is dat in de eerste plaats de aangezochte lidstaat het verbod op refoulement naleeft, en in de tweede plaats een vreemdeling in die lidstaat ook toegang heeft tot effectieve rechtsmiddelen om een negatieve beschikking op een asielbesluit alsmede het daaraan verbonden terugkeerbesluit aan te vechten, en zo een eventueel risico op refoulement aan rechterlijke toetsing te onderwerpen. Van dit uitgangspunt mag alleen worden afgeweken als een vreemdeling aannemelijk maakt dat wat betreft de asielprocedure en de opvangvoorzieningen sprake is van systeemfouten waardoor niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan. Ook met zijn schriftelijke uiteenzetting in hoger beroep heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat voor hem als Turkse asielzoeker in Bulgarije geen effectief rechtsmiddel openstaat tegen een mogelijke afwijzing van zijn asielverzoek.

4.1. De minister voert verder terecht aan dat een laag inwilligingspercentage op zichzelf niets zegt over de wijze waarop een lidstaat de asielverzoeken van een specifieke groep asielzoekers behandelt en over de vraag of die behandeling mogelijk gebreken vertoont. Het lage inwilligingspercentage vormt daarom op zichzelf geen aanwijzing dat er sprake is van een systeemfout bij de behandeling van aanvragen van Turkse asielzoekers. De minister wijst er daarbij terecht op dat uit de onderliggende cijfers van het AIDA-rapport volgt dat het aantal verzoeken van Turkse asielzoekers dusdanig beperkt is, dat zij niet als een afzonderlijke groep zijn opgenomen bij de tien nationaliteiten die de grootste groep van verzoekers om internationale bescherming vormen in Bulgarije. Daarnaast volgt uit de door de minister in hoger beroep overgelegde cijfers van de periode 1 januari 2024 tot en met 30 september 2024 van de Bulgaarse toelatingsautoriteiten dat er sprake is van een beperkte instroom van Turkse vreemdelingen in Bulgarije en dat hun aanvragen niet per definitie worden afgewezen.

4.2. In het licht van wat hiervoor is overwogen, voert de minister terecht aan dat de rechtbank bij haar oordeel over de betekenis van het lage inwilligingspercentage ten onrechte een doorslaggevend gewicht heeft toegekend aan de door haar geciteerde passage op p. 72-73 van het AIDA-rapport over het bestaan van een informele (politieke) overeenkomst tussen Bulgarije en Turkije. De Afdeling volgt het standpunt van de minister dat de aanneming in het AIDA-rapport dat er afspraken zijn gemaakt over de migratiestroom tussen Bulgarije en Turkije speculatief van aard is en geen steun vindt in de onderliggende brondocumenten. Daarnaast verwijzen de onderliggende brondocumenten van deze passage naar oudere nieuwsartikelen uit 2019 en 2020 en is een andere onderbouwing daarvoor niet gegeven. Voor zover de rechtbank bij haar oordeel heeft betrokken dat Bulgarije de facto Turkije als veilig land van herkomst beschouwt, merkt de Afdeling op dat dit gaat over een verondersteld verschil in beschermingsbeleid. Dat staat niet ter beoordeling in deze procedure en kan daarom niet meewegen. Ook verder biedt het AIDA-rapport onvoldoende concrete en actuele aanwijzingen voor het aannemen van een systeemfout in de Bulgaarse asielprocedure voor Turkse asielzoekers.

4.3. Gelet op het voorgaande betoogt de minister terecht dat de rechtbank op basis van het AIDA-rapport niet heeft kunnen concluderen dat de minister niet zonder nader onderzoek en zonder nadere motivering voor betrokkene mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Bulgarije.

JnB 2026, 489

MK ABRS, 22-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2243](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De vraag naar een vestigingsalternatief komt pas aan de orde nadat is vastgesteld dat betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in Somalië.

De minister heeft ondeugdelijk gemotiveerd dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Mogadishu een gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico loopt op ernstige schade.

2. In de enige grief klaagt de minister over het oordeel van de rechtbank dat hij er niet in is geslaagd het in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek te herstellen. De minister betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vraag of betrokkene een vestigingsalternatief kan worden tegengeworpen, pas opkomt nadat hij heeft vastgesteld dat betrokkene in het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt. De minister heeft daarbij gewezen op de 'Practical Guide on the Application of the Internal Protection Alternative' van het European Union Agency for Asylum (EUAA) van mei 2021, paragraaf 2.2.

2.1. De klacht in de enige grief is terecht voorgedragen. Indien er een binnenlands beschermingsalternatief is, kan de minister bij de beoordeling van een asielaanvraag vaststellen dat de betrokken vreemdeling geen behoefte heeft aan internationale bescherming. Zie artikel 8, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn. De term beschermingsalternatief is een verzamelterm voor het vlucht- en vestigingsalternatief. Een vluchtalternatief duidt op bescherming tegen een gegronde vrees voor vervolging. Een vestigingsalternatief duidt op bescherming tegen een reëel risico op ernstige schade. In de uitspraak van 5 juni 2003, ECLI:NL:RVS:2003:AL4898, onder 2.4.1, heeft de Afdeling overwogen dat de vraag naar een vluchtalternatief pas aan de orde komt nadat is vastgesteld dat de betrokken vreemdeling een gegronde vrees voor vervolging heeft. Omdat artikel 8, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn geen onderscheid maakt tussen bescherming tegen een gegronde vrees voor

vervolging en bescherming tegen een reëel risico op ernstige schade, komt de vraag naar een vestigingsalternatief ook pas aan de orde nadat is vastgesteld dat de betrokken vreemdeling een reëel risico op ernstige schade loopt. De Afdeling betreft bij dit oordeel dat, hoewel de 'Practical Guide on the Application of the Internal Protection Alternative' van de EUAA van mei 2021 niet bindend is, hieruit volgt dat eerst wordt beoordeeld of de betrokken vreemdeling risico loopt bij terugkeer, voordat wordt beoordeeld of er een binnenlands beschermingsalternatief is. De rechtbank heeft terecht geconstateerd dat de minister betrokkene geen vestigingsalternatief heeft tegengeworpen, maar heeft vervolgens ten onrechte het landgebonden asielbeleid voor Somalië over het binnenlands beschermingsalternatief relevant geacht voor de beoordeling van de asielaanvraag van betrokkene.

2.2. Hoewel de klacht terecht is voorgedragen, leidt de grief niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. De rechtbank heeft namelijk terecht overwogen dat de minister ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Mogadishu een gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico loopt op ernstige schade. Betrokkene heeft in de aanvullende beroepsgronden van 10 april 2024 verwezen naar informatie uit het Algemeen ambtsbericht Somalië van juni 2023, paragraaf 6.2, waaruit volgt dat vreemdelingen die terugkeren uit Europa, na hun terugkeer gevaar kunnen lopen wegens het ontbreken van sterke clanbanden en/of andere sociale banden. Hoewel de minister zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat, gezien zijn achtergrond, van betrokkene enige zelfredzaamheid mag worden verwacht, heeft de minister zich, gelet op het feit dat betrokkene onweersproken naar voren heeft gebracht dat hij in Mogadishu geen netwerk heeft, onvoldoende rekenschap gegeven van de informatie waarnaar betrokkene heeft verwezen. De minister moet dit motiveringsgebrek in het nieuw te nemen besluit herstellen. Daarbij moet de minister rekening houden met de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu.

JnB 2026, 490

MK ABRS, 21-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2206](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. IMMO-RAPPORT. GRADATIE "WAARSCHIJNLIJK". In het eerste deel van de tweede grief klaagt de minister tevergeefs over het oordeel van de rechtbank over de gradatie "waarschijnlijk". Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2085](#), onder 10.5, kan de minister niet aan het immo-rapport voorbijgaan zonder zelf een medisch deskundige te raadplegen, als op zorgvuldige en begrijpelijke wijze is gesteld dat de medische problematiek van betrokkene tijdens de gehoren zeer waarschijnlijk of zeker interfereerde met het vermogen om compleet, coherent en consistent te verklaren. In die uitspraak is rekening gehouden met vier gradaties, te weten: niet, mogelijk, zeer waarschijnlijk en zeker. Ten tijde van het opstellen van het immo-rapport in deze zaak ging het immo uit van vijf gradaties: niet, mogelijk, waarschijnlijk, zeer waarschijnlijk en zeker. "Waarschijnlijk" houdt volgens het immo in dat de psychische problemen vermoedelijk interfereren, maar zeker is dit niet. "Waarschijnlijk" is een dermate sterke gradatie, dat de minister hier ook niet aan voorbij mag gaan. Het eerste deel van de tweede grief slaagt niet.

JnB 2026, 491

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 20-04-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:9429](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2013/32/ EU 23 lid 2, 46 lid 1

Richtlijn 2008/115/EG 4, 19 lid 2

Handvest EU 47

Awb 8:29d

ASIEL. Einduitspraak na arrest [Multan](#). Toegang van de rechter in eerste aanleg en de verzoeker tot informatie over de wijze waarop het onderzoek in het land van herkomst van de verzoeker is uitgevoerd.

De rechtbank heeft op 12 maart 2026 een tussenuitspraak gedaan. De rechtbank heeft in die uitspraak bepaald dat verweerder -zelf- kennis moet nemen van de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht en van de stukken die zien op de wijze waarop Buitenlandse Zaken in Pakistan het onderzoek heeft verricht. De rechtbank heeft tevens bepaald dat eiser door tussenkomst van een 'special advocate' kennis moet kunnen nemen van al deze stukken. Verweerder heeft medegedeeld dat hij niet zal voldoen aan de tussenuitspraak, zodat de rechtbank nu een einduitspraak doet.

Omdat verweerder niet van de gehele inhoud van het dossier kennis heeft genomen, is de beschermingsbehoefte reeds hierdoor niet grondig genoeg onderzocht en is (het handhaven van) het besluit onzorgvuldig voorbereid en ontoereikend gemotiveerd.

De rechtbank stelt na kennisname van de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht en van de stukken die zien op de wijze waarop Buitenlandse Zaken in Pakistan het onderzoek heeft verricht vast dat de inhoud van het individuele ambtsbericht niet voldoende wordt gedragen door deze stukken, dat niet inzichtelijk is hoe tot de (diverse deel)conclusies is gekomen, dat de vragen van de aanvrager onvoldoende worden beantwoord en dat de methode van onderzoek onvoldoende zorgvuldig en niet volledig is geweest. Dit betekent dat verweerder het individueel ambtsbericht niet ten grondslag kan leggen aan de afwijzing van de opvolgende aanvraag van eiser.

De rechtbank overweegt voorts dat gelet op de wijze waarop het onderzoek in Pakistan heeft plaatsgevonden en zoals dit uit het onderzoeksverslag blijkt, niet kan worden uitgesloten dat het onderzoek op zichzelf, een risico voor eiser bij terugkeer tot gevolg heeft. De rechtbank kan dit thans onvoldoende grondig onderzoeken en kan thans ook niet beoordelen of eiser reeds vanwege deze wijze van onderzoek in aanmerking moet worden gebracht voor internationale bescherming. De rechtbank hecht daarbij nadrukkelijk betekenis aan de omstandigheid dat eiser zijn verdedigingsrechten niet volledig in overeenstemming met het Unierecht heeft kunnen uitoefenen. De beroepsgrond van eiser dat verweerder zijn opvolgende aanvraag niet in overeenstemming met het Unierecht heeft beoordeeld slaagt ook. De rechtbank acht het niet opportuun om nu de andere beroepsgronden te beoordelen. Beroep gegrond.

JnB 2026, 492

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 16-04-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:9778](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Jezidi uit Sinjar. De rechtbank is van oordeel dat verweerder de beleidsmatige keuze om Jezidi's afkomstig uit Sinjar niet (langer) aan te merken als risicoprofiel ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Jezidi's in Sinjar vormen nog steeds een zeer kwetsbare groep. Daarbij is onder meer van belang dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Jezidi's zich geconfronteerd zien met wijdverbreide, forse discriminatie, dat de algemene veiligheidssituatie in Sinjar zorgelijk is en dat daarnaast de humanitaire situatie in Sinjar voor Jezidi's – mede als gevolg van de genocide door IS in 2014 – als zeer ernstig is aan te merken. Weliswaar is aannemelijk dat Jezidi's binnen de eigen gemeenschap kunnen functioneren in het dagelijkse leven, maar daarbuiten worden zij geconfronteerd met door discriminatie ingegeven grote moeilijkheden op maatschappelijk en sociaal gebied. Tevens is van belang dat verweerder sinds (in ieder geval) 2007 de beleidsmatige keuze had gemaakt om Jezidi's aan te merken als kwetsbare minderheidsgroep. Verweerder heeft niet inzichtelijk gemaakt waarin de situatie van de Jezidi's in de regio Sinjar nu zou zijn verbeterd, anders dan dat IS inmiddels is verdreven. Nu verweerder de beleidswijziging ten aanzien van Jezidi's uit Sinjar niet deugdelijk heeft gemotiveerd, kan in het verlengde daarvan niet worden geoordeeld dat het onderzoek naar en de beoordeling van het individuele asielrelaas van eiser volledig en juist is geweest. Daarmee heeft verweerder het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende deugdelijk gemotiveerd. Het beroep is gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 493

HvJEU, Conclusie A-G Emiliou, 23-04-2026, [ECLI:EU:C:2026:334](#)

Sedreta.

Richtlijn 2008/115/EG

Richtlijn 2013/32/EU

TERUGKEERRICHTLIJN. De Terugkeerrichtlijn en Procedurerichtlijn staan niet in de weg aan het Italië-Albanië Protocol, mits de rechten van verzoekers om internationale bescherming volledig worden beschermd.

- Richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn] staat in beginsel niet in de weg aan een nationale regeling op grond waarvan onderdanen van derde landen jegens wie een terugkeerprocedure loopt, naar inrichtingen voor bewaring op het grondgebied van een derde staat mogen worden overgebracht, mits deze inrichtingen onder de rechtsmacht van de betrokken lidstaat blijven vallen en de toepasselijke bepalingen van de nationale en de Uniewetgeving op de desbetreffende procedures van toepassing blijven. Een dergelijke wettelijke regeling is echter slechts verenigbaar met het Unierecht voor zover zij op zodanige wijze wordt toegepast dat i) de aan de betrokken personen door artikel 13, lid 3, en artikel 16, lid 2, van richtlijn 2008/115 gewaarborgde rechten worden gegarandeerd; ii) het mogelijk is om deze personen onmiddellijk vrij te laten indien niet langer wordt voldaan aan de in artikel 15, leden 2 en 4, van richtlijn 2008/115 vastgestelde

voorwaarden, en iii) de naleving wordt gewaarborgd van de specifieke beschermingsmaatregelen die uit hoofde van artikel 16, lid 3, en artikel 17, leden 3 en 4, van richtlijn 2008/115 gelden voor minderjarigen en andere kwetsbare personen.

- Artikel 9, lid 1, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] verzet zich in beginsel niet tegen een nationale regeling op grond waarvan een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, in bewaring mag worden gehouden in een inrichting in een derde staat indien die persoon gedurende zijn bewaring in deze inrichting een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit geldt echter alleen indien de nationale regeling op zodanige wijze wordt toegepast dat i) de uit hoofde van de artikelen 8, 12, 20 en 22 tot en met 25 van richtlijn 2013/32 aan personen die om internationale bescherming verzoeken toegekende rechten en waarborgen worden geëerbiedigd; ii) die verzoekers in staat worden gesteld om, indien dit vereist of toegestaan is, fysiek te verschijnen voor de bevoegde bestuurlijke of gerechtelijke autoriteiten, en iii) wordt voldaan aan de vereisten van artikel 26, leden 1 en 2, van richtlijn 2013/32.

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2026, 494

HvJEU (Vijfde kamer), 23-04-2026, [ECLI:EU:C:2026:335](#)

Freie Hansestadt Bremen.

Richtlijn 2008/115/EG 3, 11 lid 2

TERUGKEERRICHTLIJN. Artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn] moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling op grond waarvan in beginsel een inreisverbod voor onbepaalde tijd voor het grondgebied van de lidstaten moet worden opgelegd aan een illegaal verblijvende derdelander ten aanzien van wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd wanneer dit laatste besluit is gebaseerd op het bestaan van een terroristische dreiging, mits de bevoegde nationale instantie naar behoren rekening kan houden met alle omstandigheden van het concrete geval ter rechtvaardiging van de vaststelling dat sprake is van een dergelijke dreiging en van de toepasselijkheid van die regeling in het betrokken concrete geval.

[Naar inhoudsopgave](#)

Uitzetting

JnB 2026, 495

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 03-04-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:8960](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 64

Awb 3:2, 3:46

UITSTEL VAN VERTREK. Het BMA-advies is onvoldoende inzichtelijk en concludent. Gelet op het verleden van eiser en de algemene bronnen die in het GGD-advies zijn genoemd, ligt het in de rede dat het BMA duidelijk maakt waarom het niet verwacht dat bij eiser geen medische noodsituatie zal ontstaan. De minister kon niet zonder nader onderzoek en motivering van het BMA-advies uitgaan.

Nu het standpunt van de minister dat stopzetting van methadonbehandeling in het

geval van eiser niet tot een medische noodsituatie op korte termijn zal leiden geen stand houdt, kan de minister evenmin gevolgd worden in zijn standpunt dat de situatie van eiser niet vergelijkbaar is met de zaak die aanleiding gaf tot het Cannabis-arrest. Eiser voert terecht aan dat voor die beoordeling ook relevant is of in Algerije methadonbehandeling aanwezig is, nu de ernst van de te verwachten gevolgen bij het uitblijven van die behandeling een risico in de zin van artikel 4 van het Handvest oplevert. Of die behandeling aanwezig is, heeft het BMA echter niet onderzocht.

[Naar inhoudsopgave](#)